

IN DE TUNNEL

Arjaan van Nimwegen

In de tunnel

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek
een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© 2020 Arjaan van Nimwegen
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Nico Richter
Omslagbeeld © Ildiko Neer / Trevillion Images
Foto auteur © Koos Hageraats
NUR 301
ISBN 978 90 284 5011 0
www.wereldbibliotheek.nl

Til minne om Helle

(...) ihr von der Schriftstellerei (...) versucht nicht, euch mit einem Realität herumzuschlagen, die sich uns immer wieder entzieht, sondern ihr stellt eine Welt auf, die zu bewältigen ist. Diese Welt mag vollkommen sein, möglich, aber sie ist eine Lüge.

Friedrich Dürrenmatt: *Das Versprechen*

I made a promise. I intend to keep it.

Jerry Black (Jack Nicholson) in *The Pledge*

I

Bakker

Bakker begon bar slecht vandaag. Na mijn eerste nutteloze bezoek had ik opnieuw moed gevat, maar nu was hij weer de man van aan de telefoon. Het duurde een minuut voor ik hem na mijn aanbellen over de gangtegels hoorde sloffen, en hij bleef zeker tien seconden door de ruit in de voordeur naar me staan kijken, zijn hoofd kubistisch vervormd door het fantasieglas. Alsof ik hem niet kon zien. Uiteindelijk schoof hij luidruchtig een grendel weg en opende de deur op een argwanende kier. Zijn bril dook op achter een strakgespannen dievenketting.

‘Waar is het voor?’

‘Meneer Bakker. We hadden vandaag toch afgesproken? Of vergis ik me?’ Ik vergiste me niet, maar ik gunde hem de twijfel aan mijn agenda.

Hij sloot even zijn ogen en schudde zijn hoofd om een muiszenis te verjagen. Hij herkende iets. ‘Ja, ja.’

Deur dicht, gemorrel, deur open en ik volgde zijn geslof in de richting van de woonkamer, tot hij zo onverhoeds in de gang stilstond dat ik bijna tegen zijn rug aan botste. ‘En het ging over?’

‘Oude zaken. Van vroeger. Die u hebt onderzocht. Behandeld.’ Afgehandeld was het woord niet.

‘Vroeger,’ herkauwde hij. Ik begreep dat ik helemaal opnieuw moest beginnen.

De vorige week was hij, na een argwanend begin, opgewekt geëindigd als een levendige man met schitterogen, die me een

borrel aanbood, joviaal een hand op mijn schouder legde toen hij me het glas aanreikte. De jeneverfles ging wel meteen terug in het wandmeubel. Hij praatte aan een stuk door, niet altijd even samenhangend en zichzelf regelmatig tegensprekend, en ik had veel informatie gekregen over zijn kinderen die hij nooit zag, de oplichting door de verzekeringsmaatschappij en de gierput van zijn buurman die bij hevige regenval uitstroomde over zijn erf – ‘en dat wéét hij, hij lacht me midden in mijn gezicht uit.’ Mijn voorzichtige ‘waar ik eigenlijk voor kom’, na een gepaste stilte, wuifde hij weg, hij haalde de jeneverfles weer uit het wandmeubel en ik wist dat ik maar een andere keer moest terugkomen.

Nu ging hij bedremmeld aan de eettafel zitten. Hij maakte geen bezwaar toen ik de stoel tegenover hem nam.

‘Ik zie nooit iemand,’ zei hij.

‘U woont afgelegen. Je zou zeggen dat hier nooit iets gebeurt. Maar dat is wel eens anders geweest, dat weet ik.’ Hij zweeg afwachtend. ‘Ik kom hier vandaan,’ zei ik.

‘Hier?’ zei hij verbijsterd.

‘Ik ben hier geboren.’

‘Dan zou ik u kennen, van vroeger. En ik ken u niet.’

‘Ach, het is ook wel veertig jaar geleden,’ zei ik.

‘Nooit zie ik iemand,’ zei hij nog eens. ‘En nu weten ze me opeens te vinden.’

‘We hebben het erover gehad.’

‘Wat is uw belang bij deze zaak?’ zei hij met afgepaste articulatie.

‘Deze zaken,’ zei ik. ‘Het waren er meer. Moordzaken.’

‘Schei maar uit,’ zei hij. ‘Ik weet er alles van. En u woont hier, zegt u?’

‘Niet meer.’

‘Bent u er ook een van Nijboer? Van de krant?’ Ik zat het verhaal over Nijboer uit. Die zat niet meer bij de krant, maar

in de reclame of zo. Dan weet je het wel. Van over de Grift, aan de Sakkelseweg, die hem had bedonderd. Zeg maar gerust belazerd. Nee, ik was er niet een van Nijboer, al kende ik de naam maar al te goed. Het was vrij hopeloos. Ik besloot tot een schokbehandeling.

‘Het gaat om Theunissen. De broers Theunissen. We hebben het er even over gehad.’

‘Ja, nu komen jullie me interviewen.’

‘Ik ben geen journalist.’

‘Ja, dat zei u.’ Dat wist hij dus nog wel. Het begon bij hem te dagen, misschien omdat hij telkens zijn hoofd schudde, als om het beeld helder te krijgen. Achter zijn enorme brillenglazen blonken zijn donkere ogen bijna schrander.

‘Die andere was wel een journaliste. Dat is al een tijd geleden.’

‘Twee jaar.’

Het interviewtje met Bakker in de weekendeditie van *Streeknieuws* had ik op internet gevonden toen ik haar naam had gegoogeld, zoals ik dat wel vaker deed in momenten van zwakte, woede en onbegrip – en vooral uit angst om haar te vergeten. Ingeborg Hannah Wijdenes. Ik had zelf bij dat krantje gewerkt, ik wist niet eens dat het nog bestond. *Wat Is Hot In Horstelo?* luidde nu de onderkop. *Hoofdredacteur Juliana Nijboer*. Haar naam stond ook boven het sullige interview waarin hij toch een paar opmerkingen had gemaakt die om opheldering zeurden. Oud-brigadier Mart Bakker had ik snel opgespoord.

Hij wees naar me. Er brak een zonnetje door op zijn gezicht. ‘U heeft me gebeld.’

Ik knikte aanmoedigend.

‘Waarom wilde u dat dan allemaal ook weer weten? U hebt het me vast wel verteld, maar mijn hoofd is tegenwoordig een zeef.’

‘Ik ben geïnteresseerd in deze streek. De geschiedenis en zo. Dat heb je als je ouder wordt, dan keer je vaak terug naar je jeugd.’ Ik loog er lustig op los.

‘Hoe oud bent u helemaal?’

‘Ik ben net zesenzestig.’

‘Vijfzeventig,’ zei hij pralend. Hij klopte een paar keer op zijn borstkas. ‘En alles doet het nog.’ Roeper en poeper, dacht ik erbij. Ik begon behoorlijk zin in zo’n borrel te krijgen.

‘U ziet er anders uitstekend uit.’ *Anders* is dubieus, maar zoiets dient men te zeggen. Het is geen compliment, maar een eerbetoon aan uithoudingsvermogen, geestkracht en een oppassende levenswandel. Ik wist dat ik het uitzichtloze labyrint dreigde te betreden waarin oude mannen elkaar bestoken met ijdele praatjes over wat ze allemaal nog kunnen, en hoe ze het vroeger nog beter hadden gekund, en hoe andere, even oude mannen aan kwalen leden die zij niet hadden, alles op een toon alsof het een verdienste was dat zij daar níét aan leden, en dat al die andere sukkelaars het aan zichzelf te wijten hadden, of aan hun beroerde lot – dat was hetzelfde – en dat het weliswaar allemaal niet meeviel, ouder worden, en het leven in het algemeen, maar alles bij elkaar genomen, enz.

Overigens zag hij er helemaal niet uitstekend uit. Vaal met roestvlekken. Het lag misschien ook aan het decor en aan de oudemannenlucht. De kloostertafel stond er nog, maar het Mechelse buffet dat ik van de foto in *Streeknieuws* kende was bij mijn eerste bezoek al vervangen door een wit geplastificeerd wandmeubel, waaruit ten behoeve van het enorme televisietoestel een aantal planken weggelaten was, wat de constructie niet stabielier maakte. Het behang stamde uit de jaren zeventig, de moordjaren. Oranje en beige cirkels. Her en der stonden kwijnende potplanten.

Echt dik was Bakker niet: een vierkant blok, omhangen met dezelfde Scandinavische trui met triktrakmotief als de vorige

keer. Tenzij het een vergelijkbare was. Een bril uit dezelfde periode en in dezelfde stijl als zijn behang.

Buiten het erkerraam hing het egale wolkendek tot de einder. Een verwaarloosde beukenheg omringde dorre heesters, langs de smalle weg stonden grote plastic zakken en stapels bouwmaterialen, behalve een hoek van het huis van de buurman van die gierput was er geen bouwsel te zien. Een uitgestrekte vlakke, een vage bosrand, een paar honderd meter verderop de provinciale weg naar Bokkelo, waar soms een tractor knorde of een personenwagen desperaat claxonnerde zonder aanwijsbare reden. Toettoet. Het leek niet mogelijk dat iemand in deze omgeving een lijk zou kunnen verbergen.

‘Ik woon hier al mijn hele leven,’ zei hij ook nog. ‘Ik ben eigenlijk nooit weg geweest.’

Ik moest ingrijpen. ‘Theunissen,’ dramde ik. ‘Aad en Gert Theunissen.’

‘Die hebben nooit gedeugd. Alle Theunissens niet. Dat heb ik altijd gezegd. Ik kende ze. Jij toch ook?’ Zonder overgang was ik jij geworden.

‘Ik heb ze niet gekend, toen.’

‘Vreemd. En u was toch van hier?’ Ik was weer u. Hij keek me scherp aan.

‘Wij woonden in Terzulte.’

‘O. Dat is toch niet ver van waar zij woonden. Een eind weg. U zei van hier.’

Hier was Bennelo. Terzulte was twee buurtschappen verderop.

‘Niemand ging om met de lui van De Meuge.’

‘Nee, dat spreekt. Aadje deugde niet. Dat zei ik. Hij was iets jonger dan ik, een slappe slungel met een vals lachje. We waren geen van allen zachtzinnig, en hij kon niet tegen me op. Ik was toen al flink gebouwd. Maar hij had een boksbeugel, en messen. Niemand mocht hem. Hij bestal zijn eigen familie.

Hij brak in, hij mishandelde beesten in de wei. Dat doen wij hier niet. Ze zopen bij de Theunissens, en er was sprake van huiselijk geweld, al heette dat toen nog niet zo. Wil je een borrel?’

Weer legde hij een hand op mijn schouder toen hij het glas had volgeschonken. Of hij steun zocht. Hij ging zitten en hief zijn glaasje. ‘Mijn enige vriend.’ Hij knipoogde, ademde zwaar uit en smakte.

‘Soms werd hij uit huis geplaatst,’ ging hij verder. ‘Dan haalden we opgelucht adem. Maar hij kwam altijd weer terug na een paar maanden en dan begon het gelazer weer van voren af aan. Stelen, jennen, mensen pesten en ruzie zoeken. Maar altijd geniepig, weet je, nooit recht uit het hart. Ik heb vroeger ook wel eens rottigheid gehad en een paar klappen uitgedeeld, maar dan was het ook over, begrijp je? Hij bleef zieken. Hoe noem je dat?’ Hij verzonk in gedachten.

‘Achterbaks?’

‘Dat is het woord!’ Hij zwaaide zijn glas enthousiast in mijn richting. ‘En altijd dat lachje. Ik heb hem maar één keer zelf verhoord, direct na zijn aanhouding, daarna liet ik een ander het doen. Hij stond te dichtbij, we hadden op dezelfde school gezeten, als hij daar al verscheen. Dan hebben we dat liever niet, verhoren als je de verdachte persoon persoonlijk kent. Maar ik was ook blij dat ik er vanaf was.’

‘Maar later hebt u hem wel gesproken.’

‘Veel later. Toen was alles al lang achter de rug. Bijna alles. Maar dat wist ik toen nog niet.’ Hij staarde een moment in zijn glas. ‘Aad belde op of hij kon komen praten. Praten, Aadje. Mijn vrouw leefde toen nog en die zei: “Je bent hartstikke gek.” Misschien. Maar je blijft toch verantwoordelijk, vind ik. En hij had zijn straf tenslotte uitgezeten. Ik wist ook niet wat hij wou.’

‘Misschien was u wel nieuwsgierig.’

Hij keek me bestraffend aan. ‘Ik ben altijd professioneel gebleven. Daar hadden ze op de opleiding genoeg op gehamerd.’

‘En zijn broer, Gert?’

Hij zweeg een tijdje. Hij stond op en schonk nog eens in. ‘Uiteindelijk is het alleen maar tragisch. Wat er daarna gebeurde. Waar ik niet op in zal gaan. En die – suïcide, zeg maar. Het blijft tenslotte een mens. Het bleef een mens.’

Hij had het nog over Aad. Die was dood, dat had hij al verteld, en dat wist ik trouwens al. Details liever later. Ik wilde over Gert horen.

‘Ik zei wel tegen mijn vrouw dat ik hem hard zou aanpakken als hij zou gaan zeuren over zijn moeilijke jeugd. Ik heb het in mijn jeugd zelf ook niet makkelijk gehad, here god nee. Maar bij ons,’ hij zette zijn glas voorzichtig op het onderzettertje, ‘werd niet gezopen. Hij was van De Meuge, van over de Vaart. Daar zoop iedereen.’

‘Zijn broer,’ zei ik genadeloos.

‘Ik ben bij wijze van spreken nooit wéék geweest. Zoals Oude Eling.’

Ook die moest wachten. ‘Gert.’

Hij pakte zijn glas weer op. ‘Gertje. Maar die was een stuk jonger dan ik. Die moet zoiets als u geweest zijn. En nog. Want die leeft nog.’ Hij keek mij onheilspellend aan, en een moment had ik de neiging achterom te kijken of de verschrikkelijke Gertje me zou bespringen.

‘Ja, die leeft nog.’

‘Hoe weet jij dat?’ Ik was nu definitief jij.

‘Gelezen. Gehoord.’ Dat klopte, hij had het eerder gezegd, in dat interview, twee jaar geleden, waarin hij ook had getwijfeld aan de schuld van de broers en gezinspeeld op heropening van de zaken. Ik wilde hem niet met zijn lekke geheugen confronteren, maar wat ik had gelezen bewees absoluut niet dat

Gert nu nog leefde. Het zou kunnen. Een ogenblik meende ik zelfs dat ik het hoopte.

Hij stond op en ging voor het zijraam staan, een glas-inlood-venster, rond van boven met in het midden een gebrandschilderd medaillon, voorstellende een driemaster. Hij zou weinig van de buitenwereld kunnen zien. ‘En maar jammeren aan de telefoon. Het lag niet aan hem, maar aan anderen. En aan die vrouwen. Vrouwen waren onbegrijpelijk. Maar dat heb ik toch afgeknapt. Ik heb de hoorn op de haak gelegd.’

Weer over de dode Aad. In de glazen tussendeur zag ik mijn silhouet. Ik zag er uitstekend uit, vooral omdat ik in dit licht mijn eeuwige glimlach niet kon zien.

Die grijns. Iemand had me die ooit verweten. En dat hummen. ‘Schubert hummen of Schumann, weet ik veel, of niks je wat kan schelen.’ Het moest een vrouw geweest zijn. Ze vervluchtigden waar je bij stond, vrouwen. Onbegrijpelijk, ik voelde met Aadje mee. Overigens hum ik zelden. Ik fluit wel, meestal Mozart, de meest fluitbare van het stel.

De zucht die uit de trui bij het raam kwam was theatraal. Bakker was doorkneed in effectbejag.

‘Ik weet van vele dingen,’ zei hij plechtig. ‘En van vele dingen weet ik niets. Maar vrouwen heb ik altijd begrepen. Het zijn toch ook mensen?’ Hij keek om. ‘Niet dan?’

‘Natuurlijk wel,’ zei ik.

‘En zij begrepen mij. Nu ja, mijn vrouw dan. Andere vrouwen, ach weet je.’ Hij schudde mismoedig zijn hoofd. Dit ging weer een verkeerde kant op. Als ik niet voortdurend bijstuurde belandden we in het onherbergzame oudemannenmoeras waar feiten ontbinden tot modderplanten en slijmwezens. Ik vreesde dat moeras, maar het lonkte.

‘Vrouwen, ik denk wel eens,’ begon hij. Hij ging weer tegenover me zitten.

‘Hebt u Gert nog gesproken? Later, bedoel ik.’

‘Zo heb ik een vrouw gekend.’ Hij haalde piepend adem. ‘Laat maar. Heb jij een vrouw?’ Hij boog zich voorover en ging zachter praten. ‘Ik bedoel: ben je getrouwd? Het gaat me niet aan, maar ik bedoel maar.’

‘Ik ben nooit getrouwd. Geweest.’ Die toevoeging was overbodig en kon zelfs verwarring scheppen. Een werkelijke verbintenis met een vrouw had ik nooit gehad. Het waren episoden geweest, een paar weken hooguit. Het was mijn gewoonte om ze te laten praten, dan zeiden ze soms ‘Jij luistert zo goed. Een man die luistert, heel bijzonder.’ Dan nam ik meestal afscheid. Of als ze zeiden dat ze sterke vrouwen waren, en dat mannen bang zijn voor sterke vrouwen. Dat was iets ernstigs, daar keken ze streng bij. Een keer waagde ik het op te merken dat je ook wel eens de roep om een sterke man hoorde, maar dat was iets heel anders, en ik begreep er niks van. Er was er ook een – of was het dezelfde? – die opgaf over haar ‘krachtige *sex drive*. Ik ben een vurige vrouw. Maar ook een warme vrouw.’ Dat scheen ook iets anders te zijn. Mijn terloopse contacten waren in het algemeen gekant tegen onrecht en discriminatie en warme voorstanders van diversiteit en tolerantie in de samenleving, waarin ze te weinig onderling respect, warmte en liefde aantroffen. En weg was ik alweer.

De laatste had een clownscursus gedaan, want die bestaan. Ze moest het kind in zichzelf ontdekken, de kinderlijke verwondering terugvinden. Ik heb de foto’s gezien: volwassen mensen die zich uitsloven om met verwrongen lijven en angst-aanjagende gezichten doodsbanige kinderen aan het lachen te maken. Maar het ging ze niet om die kinderen, ze waren hun innerlijke clown aan het ontdekken. Een gênante vertoning. Ik haalde opgelucht adem dat mij als kind, toen mijn blindedarm eruit moest, de CliniClowns bespaard zijn gebleven, ik beëindigde de liaison op hoffelijke wijze en ging naar mijn huis want zelf ontving ik niet. Ik verschanste ik me in mijn cocon, ik

wierp jas en sjaal af in de gang, deur op de knip, en de volgende dag pakte ik sjaal en jas op van de plek waar ze lagen en liep de deur uit om ergens koffie te gaan drinken. Nee, niet thuis. En nee, ik had nooit een vrouw gehad.

Bakker zat me nog steeds strak aan te kijken. Zijn mond hing een beetje open.

‘Ik gaf mijn vrouw regelmatig een bos bloemen. Van de markt, dat scheelt toch. Kleine attenties, dat waarderen vrouwen. Rozen,’ zei hij peinzend. ‘Anders voel je je toch schuldig.’

Ik wist niet of Bakker daar een reden voor had, maar dat schuldgevoel, ja dat kende ik. Ik heb me nooit aan de indruk kunnen onttrekken dat vrouwen een permanent verwijt koesteren (ja, ze kóésteren het) tegen mannen, vanwege hun te geringe interesse in hun boeiende persoon, vanwege hun wereldvreemd gedroom, hun onpraktische labbekakkerigheid, kortom: vanwege hun man-zijn, en erger nog: ik ben er intuïtief van overtuigd dat ze gelijk hebben. Het is geen schuld, het is een erfzonde. Daarom zijn ze altijd boos op ons, niet uit gerechtvaardigd feminisme, niet uit jaloezie, niet als een vlammend protest tegen onze ongeneeslijke promiscuïteit, maar om ons zwijgen over hen. Ze zijn boos op ons, allemaal: onze moeders, onze zusters, onze geliefden.

Ik durfde niet nog eens aan te dringen, maar het moest. Over Gert wilde ik horen. En over dat onderzoek.

‘Hoe weet u dat hij nog leeft? Gert?’

‘Hij is jonger dan jij. En jij leeft toch ook nog? En dan was er dat gedoe met die bloemen. Nou ja, dat was eerder. Rozen. Oude Eling was ervan overtuigd dat die van Gert kwamen.’

Barbara Oude Eling. Daar was haar naam weer. Ik herinnerde me weinig van haar verhaal. Ze was twaalf jaar in 1974 en ze was verkracht en vermoord, en het onderzoek wees naar de broers. Daarna kwamen de andere, eerdere zaken boven water.

‘En had Gert die gestuurd?’

‘Dat dachten ze. Maar het moet Aadje geweest zijn. En het is ook al lang geleden. Die jongens waren net vrij.’

‘Vijfentwintig jaar geleden.’ In 1992 had Aad zich verhanden.

‘Jij zegt het.’ Jezus tegen Pilatus. Of was het Judas?

‘Dus we weten niet zeker of Gert nog leeft.’ Ik wilde wel meer weten over die rozen, maar die zouden hem weer van Gert afleiden.

‘Gertje,’ zei hij, oplevend, alsof die naam voor de eerste keer viel. ‘Dat is toch een ander verhaal. Nee, ik heb hem niet meer gesproken, niemand heeft hem nog gesproken, behalve – wie was dat nou?’

Ik wachtte braaf, maar er kwam niks. Hij wreef in zijn ogen, onder zijn bril die ritmisch opwipte.

‘Oude Eling zei dat.’ Het kwam van heel diep. ‘Die had het over die man die hem had gesproken. Gertje dus, niet Aadje. Aad is dood.’

‘En dat is meer dan twintig jaar geleden? Niet Aad, maar dat die man...’

‘Neeee. Nou moet je niet alles door elkaar gaan halen. Luister.’ Hij sloot zijn ogen. ‘Gert wist niks van die rozen. Dat zei die man. En die zei dat tegen Oude Eling. Dat was na die laatste zaak, godverdomme. Het werd niet eens een zaak. Ik kon dat niet opbrengen. De kleine meid. Veertien was ze toen.’

‘Twaalf was ze toch, Barbara?’

‘Barbara?’

‘Zijn dochter.’

‘Nee, zo heette Oude Eling zijn dochter. Dat was niet de laatste. De laatste is ook niet vermoord, alleen maar verkracht. Godsamme.’ Het klonk schamper, alsof dat hem was tegengevallen van Aadje.

Een nieuwe ontwikkeling. Die me niet interesseerde.

‘U had toch gehoord dat ze die oude zaken weer gaan openen? Omdat u twijfelde of die broers wel de daders waren?’ Die eer wilde ik hem wel geven.

‘Wie zei dat?’

‘U had het over nieuwe dna-methoden. In dat interview.’

Hij staaarde naar zijn driemaster. ‘Mij vertellen ze nooit wat.’

Het werd tijd om het gesprek af te ronden. Ik wilde nog niet meteen opstaan, het had vooral verwarring opgeleverd deze keer. Bakker kreeg opeens haast, hij schonk ongevraagd nog eens in.

‘Dat van die rozen, dat is lang geleden. Die kwamen ook niet meer toen Aad dood was. Ik vraag me onderhand af wat er van waar is, het is zo’n raar verhaal. Een moordenaar en verkrachter die rozen stuurt, dat geloof je toch niet? En Gertje wist er niks van. Dat zei die man. Tegen Oude Eling.’

‘En wanneer had die man hem gesproken?’

‘Onlangs nog. Hij ziet hem wel vaker, zegt Oude Eling. Maar wie of dat nou is?’

‘Waar woont die Oude Eling?’

‘Horstelo. Waar het bureau is. Daar was ik gestationeerd. Dat is niet ver.’ Het volgende dorp, de gemeentekern, ik wist het. ‘We kunnen bij hem langs,’ zei Bakker, opstaand. Hij sloeg het kelkje achterover. ‘Hij is altijd thuis.’

Ik kwam ook maar overeind. Het was meer dan ik op het moment aankon. ‘Ik neem later wel contact met hem op. Als hij me wil ontvangen.’

‘Ja, dat is de vraag. Hij heeft het niet op vreemd volk. Hij heeft het eigenlijk op niemand. Noem mijn naam in elk geval maar niet. Als hij me een loer kan zetten, zal hij het niet laten.’

‘Als u me het adres geeft.’

‘Achterdijk. Nummer weet ik niet. Naast de autosloperij. Het is wel een oude zeikerd. Hij is al tegen de tachtig, schat ik. Sinds dat geval met zijn dochter is hij heel vroom. En hij heeft